

בתי המשפט

1

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

בפני כב' השופטת ד' ברלינר, אב"ד

כב' השופט א' בייזר

כב' השופט ע' דוויק

המערער: מיכאל קריגר

ע"י ב"כ עו"ד ח' משגב

- נ ג ד -

המשיבה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד נ' הורוביץ

פסק-דין

השופטת ד' ברלינר:

א. כתב האישום בתיק זה כולל שני אישומים אשר בהם יוחסה למערער סדרת

עבירות המתייחסות כולן לפרשה אחת.

בסיומו של משפט ארוך שהתמשך על פני זמן רב, הרשיע בימ"ש קמא את המערער בעבירות של קבלת דבר במרמה ביחד עם אחר, תוך שידולו, לפי סעיפים 415, 29(א) ו-80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; קשירת קשר לביצוע עוון - עבירה על סעיף 499(2) ו-415 לחוק העונשין והדחה בחקירה - עבירה לפי סעיף 245א לחוק העונשין.

המערער זוכה מעבירות נוספות שיוחסו לו בכתב האישום, דהיינו: מעבירות של זיוף בכוונה לקבל באמצעותו דבר וכן שימוש במסמך מזויף ביחד עם אחר ותוך שידולו ועבירה נוספת של הדחה בחקירה באיזמים.

בתי המשפט

2

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

01 מן העבירות הללו זוכה המערער מחמת הספק.
02 כל העבירות גם יחד מתייחסות לפרשייה אחת שעיקריה, כפי שהם מופיעים
03 בכתב האישום ונקבעו בחכרעת-חדין הם כולקמן:
04 המערער היה מנהלו של משרד חקירות בשם "העוקץ" ברמת-גן והעסיק בו
05 כעובד אדם בשם אברהם אסרף (להלן: אסרף).
06 אעיר כבר בשלב זה, כי אותו אסרף היה בחור צעיר, כבן 23 בזמן מעשה,
07 אשר עפ"י הממצאים שהיו מקובלים על הכל, ביקש להתמחות באותה תקופה
08 במשרדו של המערער.
09 בחודש אפריל '93 קשרו המערער ואסרף קשר לקבל במרמה, ומבלי שישלמו
10 עבורו, ציוד למחשבים מאדם בשם ניסים קינן.
11 לצורך רכישת אמונו של אותו קינן, נעשו פעולות שונות, בין השאר רכש
12 אסרף, בעצתו ובשידולו של המערער, מדפסות מקולקלות למחשבים וסיפק
13 אותן לקינן.
14 לאחר מכן, טען אסרף לפני קינן כי הוא מטפל בהזמנה של "רפא"ל"
15 לדיסקים קשיחים, והציג עצמו כסוחר בציוד מחשבים, מבלי לגלות לו כי
16 הוא עובד במשרדו של המערער.
17 קינן סיפק את הדיסקים, על סמך הבטחתו של אסרף כי ימציא לו שיק תוך
18 זמן קצר.
19 הדיסקים הגיעו בסופו של דבר אל המערער, וקינן לא זכה מעולם לקבל
20 תשלום עבורם.
21 אסרף קיבל מקינן, כתשלום עבור תיווכו בעסקה, מכשיר כושר, וגם מכשיר
22 כושר זה מצא את דרכו אל המערער ובפועל נלקח מקינן באמצעות רכב
23 שנשלח ע"י המערער.

בתי המשפט

8

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

האישום השני עניינו התפתחות הפרשה לאחר שקינן גילה כי רומה.

קינן התלונן במשטרה, בעקבות זאת זומן אסרף לחקירה.

עפ"י ממצאיו של בימ"ש קמא:

"הנאשם ניסה בכל כוחותיו להניא את אסרף מלספר את האמת במשטרה

ולצורך כך הציע לסייע לו בכסף ובשכירת עו"ד" (ר' עמ' 45 פסקה

55 ט לפסק-חדין).

אני רואה לנכון לציין כי בסעיף 60 לפסק-חדין, קובע כב' השופט קמא כי

המערער, למעשה, עבר עבירה נוספת של שיבוש הליכי משפט בכך שניסה,

בדיעבד, לשכנע את קינן לבטל את התלונה שהגיש במשטרה. אולם, כיוון

שהמערער לא הואשם בעבירה זו וביהמ"ש לא שוכנע כי למערער חיתה

הזדמנות להתייחס לאפשרות של הרשעה בעבירה זו (ולו מן תהיבט המשפטי

שלה) נמנע מהרשעתו בה (ר' פסקה 60 לפסק-חדין).

ב. בהודעת הערעור הארוכה והמפורטת תקף ב"כ המערער את קביעותיו

העובדתיות של בימ"ש קמא ולא נמנע גם מתקיפת ממצאיו של ביהמ"ש בשאלות

מהימנות.

למעשה, דומני כי לא אטעה אם אומר שעיקר נימוקי הערעור מתמקדים

בענייני מהימנות, קביעת משקל עדותם של עדים אלה ואחרים בוריאציות

שונות. די יהיה, אם אצטט לענין זה את הפתיח להודעת הערעור, בו נאמר

ע"י ב"כ המערער כדלקמן:

"(א) אף לא צדיק אחד לרפואה לא נתגלה בקרב עדי התביעה. כולם,

ללא יוצא מן הכלל, נתגלו כעדים מניפולאטיביים, שהשקרים שגורים

על פיהם ללא כל היסוס;

בתי המשפט

4

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

(ב) נוכח הסתירות המרובות שהתגלו בגירסאות של עדי התביעה היה על ביהמ"ש לזכות את המערער ולא לנסות ולמצוא דרכים עקלקלות ליישב ביניהן;

דברים אלה, למעשה, הם ה"מוטו" והמוטיב העיקרי בהודעת הערעור כאשר הטענה היחידה, המצטרפת אליהם, היא שזכויות חוקתיות רבות של המערער נפגעו במהלך החקירה, וגם משום כך היה על ביהמ"ש לזכותו.

בסוף הודעת הערעור (סעיף 31 להודעת הערעור הכוללת שה"כ 35 סעיפים) העלה ב"כ המערער עתירה חלופית. העתירה החלופית היא, כי ביהמ"ש יורה על קבלת תסקיר של שירות חמבחן לגבי המערער, במגמה לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו עונש שאיננו כולל רכיב של הרשעה.

עתירה חלופית זו, שכאמור, ב"נפח" הודעת הערעור תפסה מקום קטן בלבד, הפכה בפנינו לטענה העיקרית ולמעשה זוהי עתירתו הנוכחית של המערער. ב"כ המערער שוב איננו טוען כי יש מקום לזכות את המערער כליל משום שבימ"ש קמא שגה בקביעת הממצאים והמסקנות שחטיק מהם, אלא כי יש מקום, כאמור, לסיים הליך זה ללא הרשעת המערער.

הטיעון העיקרי שמעלה ב"כ המערער בנושא זה מבוסס על עיקרון אחדות הענישה. לענין זה מפנה ב"כ המערער לעובדה, כי עניינו של אסרף, שהוזכר לעיל, אשר ביצע בפועל את חמרמה כלפי קינן וקיבל ממנו את הדיסקים (שלגביהם הורשע המערער בעבירה של קבלת דבר במרמה) הסתיים בביהמ"ש במבחן ללא הרשעה.

בתי המשפט

5

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

ב"כ המערער הגיש לנו את החלטתה של כב' השופטת לידסקי בת"פ 2538/96, מדינת ישראל נ' אברהם אסרף.

מעיון בהחלטה זו עולה כי אסרף הורשע מלכתחילה ע"י בימ"ש קמא, בעבירות של קשירת קשר לביצוע עוון ושימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה.

לפני שנגזר דינו ביקש בא-כוחו כי ביהמ"ש יורה על מתן תסקיר שירות המבחן לגביו. התסקיר הומצא וכלל המלצה לביטול ההרשעה. העתירה בענייניו של אסרף חתקבלה וכב' השופטת לידסקי ביטלה את הרשעתו והעמידה אותו בפיקוח של שירות המבחן למשך 18 חודש ללא הרשעה.

לדעת ב"כ המערער, לא יהיה זה נכון להפלות בין אסרף לבין המערער שהרי מדובר באותה פרשה ועל כן, כאמור, הוא מבקש כי ערכאת הערעור תבטל את ההרשעה ותקבל לגבי המערער תסקיר.

ב"כ המערער העלה גם נימוקים נוספים שעניינם השיקולים הכלליים ששוקל ביהמ"ש כאשר עומדת על הפרק שאלת הרשעתו או אי הרשעתו של נאשם. לטענת ב"כ המערער, עומד המערער בקריטריונים שנקבעו לענין אי הרשעה בפסיקה וגם משום כך הוא עותר כי ההרשעה תבוטל.

לשם שלמות התמונה יש לציין, כי העתירה הופנתה כבר אל בימ"ש קמא וגם שם נידונה הטענה של סטיה מעיקרון אחדות הענישה, אם לא ינהג ביהמ"ש בדרך שבה נהג מותב אחר כלפי אסרף.

בגזר-הדין יש התייחסות גם לענין זה וכב' השופט קמא (השופט ע' בנימיני) מבהיר מדוע איננו סבור כי יש מקום לביטול ההרשעה ולהסתפקות במבחן.

ג. אומר בפתח הדברים, כי לא בכדי חזר בו ב"כ המערער מהערעור, ככל שהדברים אמורים בזיכוי, בהבדל מסיום ההליך ללא הרשעה.

בתי המשפט

6

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

ממצאיו של בימ"ש קמא מבוססים כדבעי.

בפסק-דין מפורט, שסוקר בחרחבה את הראיות, מבחיר כב' השופט קמא כיצד הגיע לממצאים. אומר בפה מלא כי לו הייתי נדרשת להחליט בסוגיה זו (תוך התייחסות לנימוקי הערעור הכתובים) הדעת נותנת כי הערעור היה נדחה.

בימ"ש קמא נימק נמק היטב מה ראה להאמין לעדותו של אטרף; במה ראה את התימוכין לעדות זו; מדוע העדיף את עדותה רינה פרץ, כפי שנמסרה במשטרה, בהשוואה לגירסתה על דוכן העדים ומדוע לא האמין למערער. על פני הדברים, ואפילו ללא התייחסות לקביעות המהימנות של בימ"ש קמא, גירסתו של המערער, מעוררת כל-כך הרבה קשיים שלמעשה לא ניתן להעלות על הדעת כי תיק זה היה מסתיים בתוצאה אחרת.

כשלעצמי, זי לי בכך כי הדיסקים הגיעו אל המערער, מכשיר הכושר מצא דרכו אל המערער והיתה בפני בימ"ש קמא עדותה של רינה פרץ באשר לנסיבות תחילת הפרשה.

לכך יש להוסיף שבין קינן למערער היו יחסי קרבה בעבר. וחמערער הרגיש כי רומה ע"י קינן שהורתם ולידתם של האירועים בתיק זה, מקורם ברצונו של המערער "להעניש" את קינן בגין אירועים בעברם המשותף של השניים, שאינני רואה טעם להיכנס אליהם.

המערער, כאמור, היה בעליו של משרד חקירות שכונה "העוקץ" והפרשה המתוארת בכתב האישום ואשר בה הורשע המערער, היתה אף היא פרשת "עוקץ" (כמובנו המקובל והעממי של מושג זה בלשון הציבור).

בסופו של דבר, במובנים מסויימים, חמערער נפל אל הבור שהוא עצמו כרה ומשנפל אל הבור, ניסח להציל עצמו, בין השאר, באמצעות פעולות של הדחה בחקירה.

בתי המשפט

7

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

01
02
03
04 המערער, גם בשלב שבו התפוצצה הפרשה, לא ניסה לספר את האמת לקינן,
05 לפצות אותו ועדיין עפ"י קביעותיו המבוטטות של בימ"ש קמא, ניסח
06 להמשיך ולהטעות אותו תוך שהוא מתדרך את קינן מח לומר במטרה, כדי
07 שהמטרה תסכים לסגור את התיק הפלילי ולצייד אותו באישור על כך.
08 בימ"ש קמא קבע כי:

09 "מתמנות הראיות שהובאה עולה כי הנאשם הינו אדם ערמומי
10 ומניפולטיבי, אשר איננו בוחל בשקרים ותחבולות לשם השגת
11 מטרתו".

12
13 עוד קבע בימ"ש קמא כי:

14 "הנאשם גרר אחריו בחתנהגונו זו את אטרף שהיה אז בחור צעיר וחסר
15 נסיון... כאשר התפוצצה הפרשה התנער הנאשם מאטרף בצורה צינית
16 ומכוערת מתוך הנחה שיאמינו לו ולא לאטרף".

17
18 יש לקביעות אלה, המעוגנות בחומר הראיות שהיה בפני בימ"ש קמא, השלכה
19 לענין בקשתו של עו"ד משגב שלא להרשיע את המערער.

20
21 ד. מכאן לדיון בעתירה עצמה.

22 כפי שצינתי לעיל, מחלק עו"ד משגב לשני ראשי פרקים: הפרק הראשון הוא
23 ענין אחידות הענישה.

24 הפרק השני מוקדש לשיקולים מוכרים שנקבעו, כאמור, בפסיקה לענין אי
25 הרשעה.

26 בענין זה מדגיש עו"ד משגב את הפגיעה שתיגרם למערער אם לא תבוטל
27 החרשעה, כאשר לטענתו פגיעה זו (שהמערער כבר סובל ממנה מאז התפוצצות
28 הפרשה) שעולה בהרבה, לטענתו, על הפגיעה באינטרס הציבור, אם תבוטל
29

בתי המשפט

8

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

הורשעה.

עוד משגב מדגיש כי מדובר במעשים משנת '98 ולאורך כל התקופה הארוכה שעברה, היה המערער חשוף לפרסומים שונים ומטה לתמו נשבר. המערער נשא, לאורך כל שנותיו, בתפקידים ציבוריים שונים מהם נאלץ להתפטר בעקבות ההרשעה בתיק זה. עו"ד משגב הגיש לנו את מכתבה של מנהלת המחלקה לרישוי חוקרים פרטיים במשרד המשפטים מיום 19.7.98, לפיו נדחתה בקשתו לחידוש רישונו כחוקר פרטי בשל ההרשעה בתיק הנוכחי ודבריו של בימ"ש קמא לגבי המערער.

את הדיון אתחיל אף אני מראש הפרק הראשון, דהיינו: עיקרון אחידות הענישה.

מבין שני הטיעונים שהעלה עו"ד משגב, זהו אולי הטיעון הממשי יותר, אני מהינה לומר שאלמלא טיעון זה לא היה מקום להתייחס כלל אל הבקשה לסיים תיק מעין זה, במבחן ללא הרשעה.

אולם, גם תוך התייחסות לעובדה שאסרף לא הורשע, ותוך שאני גותנת משקל מלא לענין אחידות הענישה, לא נראה לי כי יש בכך כדי לשנות את התמונה ולהביא לביטול הרשעתו של המערער.

בהערת אגב, אומר שספק בעיני אם היה מקום גם לסיים עניינו של אסרף ללא הרשעה, אולם לא זוהי הסוגיה שעומדת כרגע על הפרק.

בין המערער ואסרף מפרידה תהום של נסיבות, עובדות ושיקולים, הן משפטיים והן ערכיים.

למעשה, מכל זווית ראייה שהענין יבחן לא ניתן למתוח קו שווה בין השניים.

המערער היה בעל משרד החקירות שבו שאף אסרף להתמחות באותו זמן.

בתי המשפט

9

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

לכל הדעות, ועל נתון זה אין למעשה מחלוקת, מי שחתחיל בפרשה היה המערער, אשר רצה לנקום את נקמתו בקינן, בין בצדק ובין שלא בצדק. המערער יזם את הרעיון של קניית הדיסקים מקינן, שעבורם לא היה קינן אמור לקבל תשלום.

עו"ד משגב טען בהקשר זה כי למעשה כל מה שרצה המערער הוא כי קינן יזדקק לשירותיו כחוקר פרטי על מנת להחזיר לרשותו את הדיסקים. המערער חשב שבכך יסתיים העניין, ואולי אף היחסים בינו לבין קינן ישובו למח שהיה לפני הסכסוך ביניהם.

לא ראיתי ביסוס עובדתי בתיק לעניין זה.

מכל מקום, המערער יזם עיסקת מרמה שנועדה להוציא מקינן במרמה דיסקים. העובדה היא כי העיסקה אף הוצאה לפועל.

לעניין זה מפנה עו"ד משגב שמי שקיבל לידיו את הדיסקים בפועל היה אסרף ועל כן הוא, להשקפתו של עו"ד משגב, העברין העיקרי. אינני שותפה להשקפה זו.

אסרף נשלח ע"י המערער, ופעל משום שרצה לרצות אותו. עובדה זו היתה מקובלת גם על כב' השופטת לידסקי שדנה בעיינו של אסרף והיתה אחד הרכיבים שהביאו לביטול ההרשעה לגביו.

בלשונה של כב' השופטת לידסקי:

"הנאשם לא עשה את שעשה למטרות רווח פרטי שלו אלא כדי לשאת חן

בעיני מעבידו אותו העריץ ולו חפץ להידמות".

העובדה שהמערער יזם את המעשה ושלח את אסרף לבצע אותו, תוך שהוא מנצל את הערצה שחש אליו אסרף, מעמידה אותו כעברין עיקרי, וזאת הן מהבחינה המוסרית ואפילו מהבחינה המשפטית.

בתי המשפט

10

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

כיוון שעו"ד משגב הפנה אותנו אל ההגדרה המשפטית ומעמדו המשפטי של המשדל בדיני העונשין, הרי אין לי אלא להזכיר כי עפ"י סעיף 184 לחוק העונשין, עונשו של המשדל הושווה לעונשו של המבצע העיקרי ולא בכדי.

זאת ועוד: טיעונו של ב"כ המערער, לפיו יש לראות את אסרף כעבריין עיקרי, מבוסס על העובדה שאסרף, כאמור, קיבל לידי את הדיסקים. דא עקא - המערער הודה כי הדיסקים, באורח פלא, מצאו דרכם אל ארגז המטען שבמכוניתו (עובדה שהמערער הודה בה רק בתקירה הנגדית).

מכאן שאפילו מן הפן העובדתי הפשוט, חלקו של אסרף לא עלה על חלקו של המערער. כאמור לעיל, עפ"י השקפתי, בגדר מבצעי העבירה עולה חלקו של המערער על חלקו של אסרף בשל העובדה שהוא יזם את הרעיון והפעיל אותו. ה. ועוד באשר להשוואה בין המערער לבין אסרף: המערער הוא כבן 50 היום, בעל משרד לחקירות פרטיות, ידוע ומוכר ובעל מוניטין רבים. עובדה זו היא אחד הנימוקים לענין הפגיעה שנגרמה ותיגרם לו בראש הפרק השני שאותו הזכרתי. אולם, לענייננו, ובאשר להשוואה עם אסרף, עובדה זו הינה נתון דומיננטי שמבדיל בין המערער לבין אסרף.

אם ניתן עוד להתייחס, וגם זאת בסימן שאלה, אל מעשיו של אסרף כאל היסחפות, מעשה של נערות שנעשה עקב הערצה לדמות בוגרת, ומתוך רצון לרצות אותה, מבלי שאסרף יתן לעצמו את מלוא הדין וחשבון על מעשהו, הנח בשום פנים לא ניתן לראות כך את מעשיו של המערער. המערער עוסק במקצועו שנים רבות, כפי שהעיד על עצמו, חבר באגודות ועמותות שונות שעניינן טוהר המידות.

המערער "מתחכך" כל חייו במשפט הפלילי ויודע בדיוק מה הן הנורמות הראויות, מה מותר, מה אסור, בין ביחסים שבין אדם לרעהו ובין ביחסים שבין אדם לרשויות החוק, והכוונה במקרה זה למשטרה.

בתי המשפט

11

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

01 המערער הוא האדם האחרון שיכול להישמע בטענה כי פעל באופן אימפולסיבי
 02 מבלי לעכל במדוייק את משמעות מעשיו.
 03 באשר להשוואה בינו ובין אסרף בנושא זה, כל שאוכל לומר הוא כי המערער
 04 הוא בבחינת הארזים שבהם נפלה שלהבת ועל כן מה ניתן לצפות מאסרף
 05 שהוא, לענין זה, אזובי הקיר.
 06 אין לשכוח כי מדובר בפרשה שהתמשכה על פני זמן רב משלב התכנון ועד
 07 לשלבי החקירה במשטרה, ובכל שלב ושלב יכול היה המערער לשים קץ לענין.
 08
 09 1. נתון נוסף שיוצר אבחנה מהותית בין המערער ובין אסרף הוא הדרך שבה
 10 נהג אסרף לאחר שהפרשה התגלתה בהשוואה לדרך שבה נהג המערער.
 11 בהתאם לממצאים שנקבעו ע"י בימ"ש קמא, נפגש אסרף עם המערער לפני
 12 חקירתו במשטרה ביום 4.5.98 ועל-פי הדרכתו של המערער, לא מסר במשטרה
 13 באותה חקירה, כי קיבל מקינן את הדיסקים ותיאר את מה שקרה בינו ובין
 14 קינן כעיסקה רגילה.
 15 אולם, ב-9.5.98 מסר את גירסת האמת שלו ואף פנה אל המערער כדי שזה
 16 האחרון יחזיר את הדיסקים.
 17 ניתן היה לצפות כי בשלב זה המערער יתעשת, יחזיר את הדיסקים ויביא את
 18 הפרשה אל סיומה תוך שהוא מודה בחלקו בת. לא כך נהג המערער, הוא פנה
 19 אל קינן והציע לסייע לו באיתור הדיסקים כנגד הצגת אישור על ביטול
 20 התלונה.
 21 המערער יצר את הרושם כי הוא מתווך בין אסרף ובין קינן ותידרך את
 22 קינן מה לומר במשטרה על מנת שתמשטרה תסגור את התיק.
 23 אסרף, לאחר מכן, פיצה את קינן בין בכסף ובין במחשבים.
 24 המערער לא פיצה איש ולא הודה בחלקו.

בתי המשפט

12

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

הבעת חרטה היתה מאז ומעולם אחד השיקולים לענין ענישה ויש לה משקל גם כשמדובר באי ענישה.

בענייניו של אסרף, החרטה מתבטאת בעצם העובדה שפיצה את קינן למרות שהדיסקים לא היו בידו.

כאמור, המערער לא טרח לעשות זאת.

בימ"ש קמא קבע כי המערער הטעה את קינן גם שלב הזה של הפרשה ולמעשה לא התכוון מעולם לחביא לסיום הסכסוך בין אסרף ובין קינן, אלא רק לחביא לכך שהתלונה במשטרה תבוטל, וה"אש" לא תתפשט גם לעברו.

לכל אלה יש להוסיף את העובדה שהמערער הורשע בעבירה של הדחה בחקירה, עבירה שלא נטענה לגבי אסרף.

כשאני לעצמי, עבירה זו של הדחה בחקירה שקולה בעיני בחומרתי לכל עבירות המרמה גם יחד בתיק זה.

ענין אחד הוא "לבוא חשבון" עם קינן, ולו גם באמצעים שאינם "כשרים" שאף זוהי בפני עצמה הונאה פסולה לחלוטין וברת עונשין, וענין אחר הוא להטעות את המשטרה כאשר החקירה כבר נפתחה.

כאשר המערער ממשיך וטוען, חרף הרשעתו בעבירה זו, וגם בטיעונו בפנינו, כי מדובר בסה"כ בסכסוך אזרחי שגלש למימדים חסרי פרופורציה, חמעט שאוכל לומר הוא כי טוב תיה לה לטענה זו שלא תיטען.

על כל פנים, עצם העובדה שהמערער הורשע בעבירות חמורות שבהן אסרף לא הורשע, יש בה כבר כדי ליצור את האבחנה בינו ובין אסרף.

בתי המשפט

13

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

לפיכך, לא ניתן לומר כי תהיה בכך משום אפליה בלתי סבירה וסטיח מעיקרון של אחידות הענישה, אם תישאר הרשעתו של המערער בעינה, למרות שאסרף לא הורשע.

בנוסף לכל האמור לעיל ולמעלה מן הנדרש, אומר כי גם עיקרון אחידות הענישה איננו עיקרון ברזל ויישומו, כמו יישומו של כל כלל אחר, תלוי בנסיבות ובעובדות הספציפיות של כל מקרה ומקרה.

בענייננו, כאמור, אין אחידות בנתונים, וממילא לא צריכה להיות אחידות בענישה ומשום כך אינני רואה להרחיב בנושא יישומו של עיקרון זה ומתי ניתן שלא לפעול על-פיו.

מכאן לראש הפרק השני, דהיינו: מידת הפגיעה שתיגרם למערער, בהשוואה לפגיעה באינטרס הציבור אם תבוטל ההרשעה. למעשה, האמור לעיל יש בו משום תשובה גם לענין זה.

אני יוצאת מנקודת ההנחה כי אכן מדובר בפגיעה של ממש. אני מקבלת כי בעקבות ההרשעה בתיק זה, ספק אם יוכל המערער לחזש את רשיונו כחוקר פרטי, ומכאן שפרנסתו תיפגע קשות.

אני מסכימה גם כי מידת הפגיעה שלה צפוי נאשם כתוצאה מהרשעה, הינה אחד הקריטריונים שנקבעו בפסיקה, כאשר עומדת על הפרק האפשרות לסיים הליך פלילי ללא הרשעה.

אולם, לא נראה לי כי במקרה הנוכחי יכול שיקול זה להביא לביטול ההרשעה.

מי שעיסוקו הוא בתחום "המשיק" לחוק, ואשר בנוי במידה רבה על האמון שניתן בעוסק בו, איננו יכול להישמע בטענה כי יש מקום להתייחס בסלחנות למעידה מסוג המעידה הנוכחית, גם אם מדובר בהרשעה ראשונה

בתי המשפט

14

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

לאדם כבן 50.

תמהתני מה היה אומר המערער, כחבר באותן עמותות שעניינן שמירה על
טוהר המידות, לו היה מובא בפניו מקרה מעין זה, כאשר מי שנתפס בביצוע
העבירות מסוג העבירות שהמערער הורשע בהן, היה מבקש להחזיר לו את
רשיונו כחוקר פרטי ולהמשיך לעסוק במקצוע זה.

לא בכדי ראה המחוקק להסדיר את נושא העיסוק בחקירות פרטיות בחוק,
ולהקים גוף סטטוטורי שתפקידו לפקח על חוקרים פרטיים.

תחום החקירות הפרטיות הוא תחום רגיש ביותר. מי שעוסק בו נקלע לא אחת
לסיטואציות שבהן המרחק בין חקירה לגיטימית לבין חקירה באמצעים לא
כשרים, איננו רב.

מתן רשיון של חוקר פרטי יש בו משום הבעת אמון של המדינה במי שמחזיק
בידו תעודה של חוקר פרטי.

מי שהפר את האמון ונכשל בביצוע העבירות כדוגמת העבירות בתיק זה,
אולי טוב יעשה אם לא ימשיך לעסוק במקצוע זה ויפנה לתחום אחר.

גם בנושא זה אין כל דמיון בין המערער ובין אסרף, שהרי אסרף היה
בתחילת דרכו ועדיין לא החזיק בתעודה כזו וממילא לא זכה עדיין לאמונה
של המדינה.

כדאי אולי להזכיר בחקשר זה כי מקריאת גזר-הדין בעניינו של אסרף עולה
שהוא זנח את התחום של חקירות פרטיות ושב לעסוק בענייני מחשבים,
ואולי טוב שכך עשה.

לפיכך, גם אם מדובר בפגיעה, הרי פגיעה זו מתחייבת וחיא נכונה בפני
עצמה כמשקפת מדיניות ראויה בענין זה.

אין לשכוח כי הכלל הוא שיש להרשיע אדם בגין עבירות פליליות שביצע
והיוצא מהכלל הוא הפניה אל אפשרות סיום תהליך ללא הרשעה.

בתי המשפט

15

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

לא נראה לי כי זהו המקרה שבו המדינה צריכה לנקוט בצעד יוצא מן הכלל, כאשר הוא בא להכשיר את חזרתו של המערער לאותו תחום שבו נכשל באופן קשה ובוטח כל-כך.

על סמך כל האמור לעיל, אציע לחברי לדחות את הערעור, להשאיר את הרשעת המערער על כנה. לא היתה בפנינו טענה באשר לעונש, והוא בעליל איננו חמור ולפיכך, אם נתקבל דעתי, ידחה הערעור כולו.

ד' ברלינר, שופטת

אב"ד

השופט א' בייזר: אני מסכים.

א' בייזר, שופט

השופט ע' דוויק: אני מסכים.

ע' דוויק, שופט

בתי המשפט

16

בבית משפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ע"פ 528/98

לפיכך, הערעור נדחה.

ניתן והודע היום 22.2.99 במעמד הצדדים.

ע' דוויק, שופט

א' בייזר, שופט

ד' ברלינר, שופטת

אב"ד

קלדנית: ט/ז

01
02
03
04
05
06
07
08
09
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31